

MYRTE GAY-BALMAZ
DOKTERSASSISTENTE

Donaties en vrijwilligerswerk

Ik maak mijn leven moeilijk doordat ik helden en heldinnen heb die eigenlijk niet te evenaren zijn. Dat is een beetje inherent aan een heldenstatus. In mijn geval zijn het onder meer Pippi Langkous en Marcel Levi. De laatste is een bevlogen zorgprofessional die niet alleen columns schrijft, maar – al in 2016 – ook nog eens een nier doneerde. Hoe altruïstisch wil je het hebben? De ampele bloeddonaties die ik bij Sanquin deed, leverden niet meer op dan een gratis handdoek met hun logo erop. Die krijg je als je veertien keer, of minder, weet ik veel, bloed gegeven hebt. Beide nieren heb ik nog wel en soms voel ik me daar, met dank aan Levi, een beetje schuldig over.

Ooit schreef ik artikelen voor het lijfblad van de niervereniging. Dat deed ik als vrijwilliger. Daarmee kocht ik mijn schuldgevoel deels wel af, vond ik. Ik sta sowieso ambivalent tegenover vrijwilligerswerk. Vaak is het een verkapt vorm van betaald werk laten doen door mensen die er niet voor betaald krijgen. Opvallend genoeg zijn de meeste vrijwilligers vrouw (al heb ik de cijfers niet direct paraat). Tuurlijk, het is een nuttige tijdsbesteding én je houdt er een goed gevoel aan over. Dat wist ik al toen ik jong en nog schoolgaand was.

Ik besloot me toe te leggen op iets sociaals; ik ging Nederlandse les geven. De introductiebijeenkomst met de andere vrijwilligers, allen vrouwen van middelbare leeftijd, had al een significante waarschuwing kunnen zijn. De initiatiefneemster was een geestdriftige maatschappelijk werkster. Ze toonde ons een provisorisch schriftje met uit tijdschriften geknipte afbeeldingen. De bedoeling was

om op deze wijze jonge kinderen die in het kader van gezinshereniging vers op Nederlandse bodem aankwamen een stevige woordenschat bij te brengen. Ik kwam terecht bij een Marokkaans gezin met twee dochters die denk ik ouder waren dan ik. Mijn niets onthullende plaatjes van de woorden vrouw en man vielen niet helemaal in goede aarde. Je mag er zelf je fantasie op loslaten; het kwam erop neer dat ik het er kort volhield.

Met deze mislukte poging achter de rug is het niet verwonderlijk dat ik pas jaren later – inmiddels woonachtig in de grote stad – weer besloot vrijwillig actief te worden. Dit keer dook ik in de illegale radioscene. Het was intensief, spannend en niet erg goed vol te houden naast mijn voltijdbaan. Pas toen ik een kind kreeg en wat minder werkte, offerde ik me na wat groepsdruk op als bieb- en lunchmoeder op zijn basisschool.

Toen hij naar de middelbare school ging, ging ik weer voor het betaalde werk. Tevreden stelde ik vast dat goede gevoelens niet per se via clubjes, verenigingen of ongedwongen ouderparticipatie opgewekt hoeven te worden. Door regelmatig in mijn eentje vuil te rapen voelde ik me gesterkt door het idee ook goed te doen. Oké, het is geen nierdonatie en dat knaagt kennelijk toch. Onlangs gaf ik me op bij Ipso, een organisatie die mensen steunt tijdens en na een kankerbehandeling. Dat zowel initiatiefnemers als vrijwilligers weer allemaal vrouw zijn, stoort me niet meer. Ik doe het gewoon voor mezelf en een beetje uit lijfsbehoud, want mijn nieren krijgen ze niet. ■

Tekst-ster@ziggo.nl